

Guitaran við í handilin

– Eg plagi at spæla eitt sindur, tá onkur friðarlig løta er, sigur Axel McIntosh, ið eigur og rekur Skóhornið

Mynd: Alvur Haraldsen

Skóhornið í Bøgøtu í Havn fyllir 10 ár í næstum og hóast 10 ár ikki eru 10 dagar, so er Skóhornið yngsta skóbuðin í høvuðsstaðnum. Tær hava verið fleiri, men nú eru einans trýggjar eftir, sum eru skósølar burturav.

Axel McIntosh eigur og rekur Skóhornið. Hann ruddar gítaran burtur, tá eq komi á gátt.

– Eg plagi at spæla eitt sindur, tá onkur friðarlig løta er í handlinum, sigur hann.

Hann byrjaði við heilsölu av arbeiðsklæðum í nítíárunum, men fyri eini tíggju, tólv árum síðani kom hann til ta niðurstøðu, at tað, hóast kaping á økinum, manglaði ein skóhandil, ið bjóðaði nakað serligt, nakað annað enn hinir. Hann legði seg í fyrstuni

eftir, at hava eitt gott úrval í bílígum skóm og skóm fyri ung.

– Skógvar voru ein dýr vora, men samstundis var það blivið ein brúksvora, sum fólk skiftu ofta. Tí vildi eg hava bílgar skógvar, so fólk høvdu møguleikan at skifta ofta, greiðir hann frá.

Hann fann tó skjótt út av, at marknaðurin í Føroyum er lítil, og tí er neyðugt at hava eitt sindur til øll, um ein skal standa seg í kappingini.

– Nú hava vit tikið Viking skógvar inn eisini, sum eru nakað dýrari, umframt nakrar eitt sindur dýrari italienskar skógvar. Aðalreglan er tó enn, at skógvarnir eru praktiskir og serliga at barnaskógvarnir passa væl, eru nóg breiðir og at pláss er hjá barnafótunum at veksa í teimum,

sigur hann.

Axel McIntosh sigur, at það krevur
nógv at hava ein handil í Havnini í
dag, kanska serliga innan klæðir og
skógvar.

– Ein er jú noyddur at fylgja mót-
anum alla tíðina, og hann broytist
jú frá sesong til sesong, serliga hjá
kvinnunum, sigur hann. Hann dylir ikki
fyri, at kvinnurnar eru størsti kunda-
skarin.

– Í bransjuni siga vit, at 60 prosent av söluni er til kvinnur, 20 prosent til menn og 20 prosent til børn. Tað samsvarar eisini væl við plássíð, ið verður sett av í handlunum til ymisku sløgini, sigur hann.

Sum nevnt eru tríggrir skóhandlar í Havnini og Ale McIntosh metir, at kappingin er hørð. Avansan er ikki

longur tað, hon einaferð var, men tó er tað ikki bara hinar skóhandlarnar, Skóhornið kappast við.

– Føroyingar keypa nógv, tá teir eru uttanlands, og tað ávirkar søluna hjá okkum, tá fólk keypa sær nýggjar skógvar uttanlands, sigur Alex McIntosh.

– Føroyingar ferðast nógv, og tá er vanligt, at keypa sær okkurt nýtt, hóast prísmunurin ikki altíð er so høgur, sum hann skal eittast at vera. Eg haldi, tað er ein gamal vani hjá føroyingum, at alt er biligari og betri uttanlands. Tað er tó ikki heilt satt longur, sigur hann.

Ein partur av mistu inntøkuni, um vit kunnu kalla tað so, veður tó vunnin inn aftur, við at útlensk ferðafólk keypa í handlinum.

– Hetta er nakað, sum gerst alsamt vanligari, kanska tí at ferðafólkini hava lyndi at steðga longri og at ferðafólkaárið verður longri. Hetta er tó heilt víst eitt øki, sum kann mennast meiri, sigur Axel McIntosh.

Skóbransjan fylgir klædnabransjuni annars og er það serliga um høg-tíðirnar at nógv er at gera. Sjálvandi er nógv at gera, tá vit fáa nýggju vørurnar, á vári og heysti, men annars er tað fyrst og fremst upp undir ólav-søku og jólini, at nógv er at gera, meðan januar og februar eru nakað væl lakari.

Nú stunda jólini til, so neyvan fær Axel McIntosh stundir at spæla gítara í handlinum aftur, fyrr enn vit hava rundað ársskiftið.